

הנה הן -

כל,,הגסויות

הנוראות"

שעליהן יצא

הקצף של

עסקני הדת

מחזמר?

מחזרג?

מחזימה?

שפוט בעצמך!

עסקני הדת לא טרחו אפילו לראות את ההצגה ולא ידעו על מה הם מדברים בכלל. "העולם הזה" מביא להלן את הקטעים העיקריים במחזה, כדי להוכיח שאין במחזה דברי זימה, מישגלים פומביים וכל שאר ירקות שהם פרי המצאתם של עסקני-דת המנסים להצדיק בכך את קיומם הציבורי.

ההצעה לטדרהיום שהגיש ה"כ" אגודת-ישראל שלמה יעקב גרום, בנושא המחזמר הישראלי "קפוף", הסעירה השבוע את הכנסת. ה"כ" גרום, בעזרת עסקני-דת נוספים בכנסת, יצרו את הרושם כאילו עורכים ב"קפוף" הצגות מישגל בפומבי ובאילו כל המחזמר הוא זימה אחת גדולה. שריהפנים יוסף בורג הצדיק את דברי ה"כ" גרום.

הכל שלי / שם הם לי זרים / כאן הנוף שלי.

ראיון: רגע אחד, יש למישהו בקהל בן שמיניסט, בן כזה שמורד בהוריו?

***

רוני: יש לי מזל של שנים. מזל תאומים. כשהיינו ילדים שיחקנו באבא ואמא. פעם יוסי היה אבא ופעם אבי היה, לפי תור, ואני אהבתי פעם את יוסי פעם את אבי לפי המשחק.

דרכים רצות ואני ואתם - הולכים, / כל הדרכים מובילות אליהם - שניהם.

להקה: תנו לי את כוון הדרך / תנו לי את תשובת הדרך.

רוני: אני חובקת את שניהם.

להקה: אז לא?

רוני: ימים עוברים ואני ואתם -

הולכים / כל הימים מלאים בשניהם -

שניהם.

להקה: יש לי את כוון הדרך / יש לי את תשובת הדרך.

רוני: אני אוהבת את שניהם.

להקה: אז לא?

***

אבי: אני אבי אבי, נולדתי בתל-אביב,

מסיים שמינית בתיכון עירוני יוד, שמינית הומנית, ישראל המזרח התיכון, כדור הדרום.

יוסי: שמי יוסי אלפי, נולדתי בעיר

ברגן שבנורבגיה, מסיים שמינית בתיכון עירוני יוד, יחד עם כולם, שמינית הומנית, ישראל.

רוני: אני רוני כץ, נולדתי בתל-אביב,

מסיימת שמינית הומנית בתיכון עיר

רוני יוד, יחד עם כולם.

***

אבי: הורי רשמו אותי לשיכון עוד לפני שנולדתי.

הביתו לי תיכון כשהייתי בן, ובחרו לי מקצוע באותו לילה שעשו

יוסי: אני רוצה קירות מסביב לי ואי דמה שהיא שלי, קרקע מוצקה מתחת לרגליים. ואני רוצה את זה כאן! נמאס לי להסתובב בלי פרוטה כל החיים. אני רוצה כאן. ארמה. בית.

אבי: בית? מי צריך בית? בתים, בטיח. אני רוצה החוצה. אני רוצה לצאת לעולם. לעוף. העולם זה שם.

יוסי: שמש עולה גם שם / שמש שלי עולה רק כאן / היס כחול גם שם / אך כאן כחול הוא ושלי.

להקה: שמש / אור / ויס / כאן

רבקה: לעצים יש שרשים, לאדם רגלים!

יוסי: ואני מוכן אפילו לעבוד קשה כדי להישאר כאן, ולא איכפת לי לעבוד שעות נוספות!

אבי: שעות נוספות, בסדר. אבל שעות נוספות לא בשביל עבודה, שעות נוספות בשביל אהבה!

שעות נוספות / כדי לאהוב / לחבק ולחיות / עוד שעות נוספות / שעות נוספות / כדי להנות / לחייך ולצחוק / עוד שעות נוספות / כמה הן יפות / שעות נוספות / רק תנו, תנו לי עוד / עוד שעות.

חושך. התזמורת מנגנת שירי פופ. אור רות פסיכוליים מתחילים להידלק. בחור רים ובחורות צעירים מתקרבים בצעדי ריקוד לעבר הבמה המוצבת באמצע האור. לאט לאט עולים השחקנים לבמה. פרויקטור מכוון לעבר עוזי פוקס, זמר עוזי והסגנונות. התחלה:

עוזי: בואו ונתחיל / לחיות בשנת שבעים / למה לחכות / נתחיל עכשיו.

קהל נכבד, זה הסוף. כל מה שהיה לנו לומר, אמרנו. אנחנו כאן מסיימי שמינית תיכון עירוני יוד מודים לכם ומבקשים מהקהל לצאת בשקט מהאולם. ומהסוף, להתחלה:

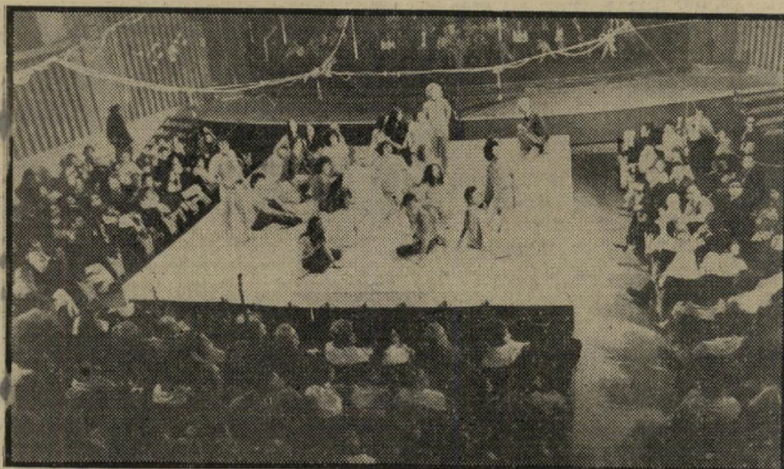
בכל סוף יש התחלה, / והשמחה היא עצומה / סוף תמיד מביא להתחלה. / העצבות והשמחה / רודפות אחת את השני, / סוף תמיד מביא להתחלה. נתחיל לחיות / ניתן האותי / של השי נים / שיש לחיות, / של הזריחה / ושל שמחה / נתחיל מהתחלה.

בסופה של מלחמה, / תמיד אחרת מתי חילה / אך בסופה של אהבה / גם כן אחרת מתחילה / סוף תמיד מביא להתחלה כי בא היום / שיש לבחור / את השנים / שיש לחיות, / של מלחמה / או אהבה / הן סוף הוא התחלה.

אבי: אינני יודע מה לעשות! אני לא רוצה שיכון, אני לא רוצה שישה כחני אחרי, אני לא רוצה מרפסת סגורה! אני רוצה מרפסת גדולה, פתוחה ועגולה כמו כל העולם הזה!

אבי: אני לא חוזר, אמא / אני לא משרתו / לא רוצה להסתדר, אמא / אני לא אני לא!

יוסי: אני לא זו מכאן, אני רוצה להישאר כי טוב לי כאן, אני שייך לכאן, אני רוצה לתקוע שרשים!

הבמה המרכזית

שהוצבה באמצע אולם אלהמברה ב"פ, משמשת את שחקני המחזמר הישראלי פפוף, שגרם לסערה בארץ באשר העסקנים הדתיים בכנסת העלו נגדו האשמות-שוא. השחקנים מופיעים על הבמה המרכזית ובין המעברים, כשהקהל יושב מסביב, גם על הבמה המקורית של האולם.

אותי. ר מנויים ל בן-אדם ו יכול לה, אלי, אני מכותן ש לסניו. כי כמה פעם הכל, וגם באחת מ כל הרצ הפכה ש אביב ול שהכל י יצטרפו

רוני: פרוטה בוד קשן סיטה. ני אבי: מה שאני שאני רחל: מתנהג לך אפילו קנינו זית / ז ושישה קנינו גינל / עם שיש סידרנו חדשית / ל / ל